



REFORMÁTUS HÍRADÓ

VIII. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

Támogatók: Felsővárosi, Hidelvei, Íriszi, Kerekdombi, Szamosfalvi, Törökvágási, Újalsóvárosi Református Egyházközség, Kolozsvári Református Kollégium.

Szerkesztőbizottság:
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,
Kerekes Edit

Erre költik a magyarországi támogatást: templomok tucatjait tatarozzák

Kevés a szakember, évekig tarthatnak a református munkálatok

Nagy számú romániai református templom újul meg Magyarország kormányának támogatásával. Az Erdélyi Református Egyházkerület számára decemberben megítélt, nagy visszhangot kavarázó támogatás azt a célt szolgálja, hogy Erdély-szerte rendbe hozhassák templomukat a gyülekezetek, ugyanakkor olyan – akár gyülekezet nélküli – műemlék templomok is megújulhatnak, amelyek az erdélyi magyarság és a reformátusság szimbólumai, és amelyek esetében elmondható, hogy már-már utolsó pillanatban nyílik lehetőség a tatarozásra. A támogatás váratlan volt, több gyülekezet is meglepetten szembesült azzal, hogy amiben talán nem is reménykedtek, mégis megvalósulhat. Helyenként problémát jelent a szakemberhiány, Kató Béla püspök szerint kevés a hozzáértő tervező és még kevesebb a kivitelező, akik ezeket a hatalmas munkálatokat fel tudnák vállalni. Ily módon akár 3-4 évbe is beletelhet, míg a felújítási munkálatok mindenütt befejeződhetnek.

RÉSZLETEK A 6. OLDALON



Dél-Erdély és Mezőség szórványtemplomairól sem feledkeznek meg

KISS GÁBOR

A kántor feladata: Isten dicsőítése

Beszélgetés Gombár Árpáddal, a Farkas utcai templom kántorával

■ Még mindig tartja magát a tévhit, hogy be jó dolga van a lelkésznek és a kántornak: csak vasárnap dolgozik! Fele sem igaz, mondhatnánk, bár mindez az adott lelkészen és kántoron múlik, valamint némileg azon is, hol a szolgálati helyük. Ahogyan a lelkész a gyülekezetét a hétköznapi napokban is szolgálja többek közt beteglátogatással, családosi bibliaórákkal, ifivel, konfirmációi előkészítővel – és az adminisztrációs munkáról nem is szóltunk –, úgy a kántor feladata sem csupán annyi, hogy a vasárnapi istentiszteleten orgonál 4-5 zsolnárt, aztán veszi a felöltőt és hazasétál egy hétig pihenni. Gombár Árpádra ez fokozottan érvényes. A Kolozsvár Belvárosi Református Egyházközség kántorának játékát a Farkas utcai templomban hallhatjuk, de a Hidelvei Református Földész Dalkör karnagya több mint másfél évtizede, a Református Kollégiumban orgonálni tanít, és a nap legkülönbözőbb időpontjaiban temetéseken, esküvőkön, keresztelezőkön is énekel. Azt mondja, éppen ezáltal válik munkája oly változatosá, hogy a gyerekkorában megszólaltatott cipősdoboznyi zongora óta a Farkas utcai fél évezredes templom orgonájáig eltelt évtizedekben sem kopott el a munkakedve.

RÉSZLETEK A 7. OLDALON



Gombár Árpád: gyerekeink sokat énekelnek, aminek nagyon örvendek, mert a felnőtt örömeiben és bánatában is énekel, a gyermek viszont csak örömeiben

A bezárkózó egyház ébredése



■ A Szentlélek kitöltésének ünnepén az egyház visszatérhet a gyökereihez, ha csak három napra is, és ebből tud új lendületet nyerni. A kezdet, az első pünkösd a kiindulópont, az egyház születésnapja. Ekkor a tanítványok együtt voltak nagy félelemmel, és bezárkózva várták, hogy mi lesz velük. Így vagyunk némiképpen mi is. Óvatosan visszahúzódnunk, legjobb esetben a felújított templomaink falai közé.

A környezetünkben ható erők lendülete elől egyre inkább bezárkóznak a keresztyén felekezetek is templomaikba, jobb időt remélve. Egyre inkább ez tapasztalható a református egyház berkeiben is. Természetes folyamatnak is mondható, ha az európai társadalmunkra jellemző hatalmas romlás és értékvesztést vesszük figyelembe. Egyre inkább kiszorul a társadalomból az egyház. Vannak akik Európa-szerte ezt siettetik is. Más kontinenseken valóságos keresztyénüldözés folyik.

Az egyház mindig akkor újult meg, amikor kinyílt az őt körülvevő társadalom felé, és kilépett a számára idegen, mégis fontos közterbe. Erre lenne ma is szükség, a bezárkózó egyház ébredésére. Ezt nem lehet programok, tervek vagy összefogás által elérni. Ehhez bátorság kell. Az a bátorság, amellyel az ír szerzetesek elindultak a középkor elején az elvadult európai kontinenst megtéríteni, amellyel Luther kiállt a birodalmi gyűlés elé az újkor hajnalán, és kimondta, hogy egyháza beteg. Ezt a bátorságot pedig csak a Szentlélek adhatja.

A megújulás belső mozgatórugója, a Szentlélek adhat erre bátorságot, ahogy adott akkor, amikor az első pünkösdkor Péter vezetésével a tanítványok kiléptek a felsőházból, ahol bujdosnak, és prédikálni kezdtek Jeruzsálemben és mind az egész világon.

Adj a Isten, hogy a Szentlélek ezen az ünnepen feltöltse lelkünket, és a társadalmi hatások ellenére vállalni merje az egyház a társadalomban térítő, nevelő munkáját. Ez csak a Szentlélek által ihletett tagokon keresztül lehetséges.

Bibza Gábor

Erre költik a magyar támogatást: templomok tucatjait tatarozzák

Kevés a szakember, évekig tarthatnak a református munkálatok

KISS GÁBOR

Élő gyülekezetek templomai, és ma már gyülekezet nélküli, de szimbolikus jellegű templomok is megújulnak a következő évek folyamán. Kató Béla, az Erdélyi Református Egyházkerület (EREK) püspöke szerint az anyaországi támogatást részben arra fordítják, hogy a számtalan műemlék templomot meg tudják őrizni az utókornak. A legjelentősebb templomok, amelyek szóróvannal kapcsolatos, sokszor figyelmeztető jellegű cikkekben, fényképeken gyakran megjelennek, így további évszázadokon keresztül hirdethetik a református és magyar múltat. A reformációi emlékévként 2017-ben több helyen is kopjafákat állítottak a gyülekezetek, szinte minden gyülekezet igyekezett emléket állítani az évfordulónak, de a templom sokkal erősebb szimbólum. Ezt állítja Kató Béla püspök is, aki szerint „sok kopjafát állítottunk az elmúlt esztendőben emlékhelyeinken, de egy középkori templom önmagában nagyobb üzenetet hordoz, mint egy kopjafa.”

A magyar kormány támogatása ugyanakkor reménykeltő sok gyülekezet számára, hiszen sokan próbálkoztak pályázatok írásával, különböző hazai intézményektől, az Európai Unió által biztosított alapokból is próbáltak már lehívni nagyobb összegeket, hogy saját erőforrásaikat kiegészítve neki tudjanak fogni a nem kicsi munkálatoknak, de kevés pályázat járt sikerrel. A kolozsvári Farkas utcai, a széki református templom után a következő időszakban európai uniós forrásból újulhat meg az ótordai, a bánffyhyunyadi és a dési református templom is,

azonban ezek a források csak töredékét képezik annak az összegnek, amelyre az erdélyi reformátusoknak szükségük lenne, hogy legalább a karbantartási, állagmegőrzési munkálatokat el tudják végezni, főleg annak ismeretében, hogy sok helyen meghaladja a gyülekezet lehetőségeit egy ilyen mértékű beavatkozás. A magyar kormány által nyújtott támogatás tehát ott segít, ahol ténylegesen szükség van erre, ahol még élő gyülekezet van, de a javításokkal járó költségek meghaladják a gyülekezet erejét. Kató Béla püspök szerint nem szokatlan, hogy egy gyülekezet segítséget kap: „Sok templom az építés idején is külső segítséget kapott az akkori társadalmi és gazdasági élet szereplőitől. Ma sem megy ez másképp: vagy innen, vagy onnan támogatni kell az épületek felújítását.”

A magyar kormány nagylelkű támogatása sok gyülekezetet meglepett, sokan nem voltak rá felkészülve, nincsenek felújítási tervek. A püspök szerint azonban csak ott lehet segítséget nyújtani, ahol a gyülekezet az önerőt is hozzáteszi, ennek hiányában kétséges, hogy szabad-e segíteni az adott közösséget. A nagymértékű munkálatok elvégzése azonban nem csak a gyülekezeteknek jelent kihívást, kevés a hozzáértő tervező és még kevesebb a kivitelező, akik ezeket a munkálatokat fel tudnák vállalni, emellett a hatósági engedélyek beszerzése is egy nagyon lassú és nehézkes folyamat, éppen ezért a püspök szerint akár 3-4 évbe is beletelhet, amíg a felújítások mindenütt befejeződnek.

Hasonlóképpen látja a helyzetet Ballai Zoltán, az Erdélyi

Református Egyházkerület Igazgatótanácsának gazdasági tanácsosa is. Arra a kérdésünkre, hogy mekkora feladatot vállalt magára az egyházkerület, mekkora felelősséget kell viselnie, azt a választ kaptuk, hogy komplex és felelősségteljes feladat az Erdélyi Református Egyházkerület teljes részt vállal a lebonyolításban: jogszerűséget, indokoltságot, szükségességet ellenőriz és vizsgál, ugyanakkor ellenőrzi a beérkezett árajánlatokat, szerződéseket, elszámolásokat a kivitelezések, illetve beruházások esetében. Az előkészítő munkában nagy segítségünkre voltak és vannak az egyházmegyék (esperes, számvevő, műszaki előadó stb.), az egyházkerület gazdasági ügyosztályának munkatársai, valamint a Fidelitas Kft. pályázati lebonyolításban érintett munkatársai – mondta Ballai Zoltán.

A Kató Béla püspök által emlegetett gondokra is ráerősít a gazdasági tanácsos: a munkálatok kivitelezése lassan halad, a sok műemlék épülethez be kell szerezni a szakhatósági engedélyeket, de sok helyen gondot okoz az alkalmas kivitelező megtalálása is, hiszen Erdélyben nagyon kevés építő cég rendelkezik az alkalmas szakmunkás mennyiséggel. Van azonban néhány olyan hely, ahol már létezett előzőleg engedélyezett kiviteli terv, vagy egyáltalán nincs szükség szakhatósági engedélyre, ezeken a településeken már javában folynak a munkálatok.

A tanácsos által említett felelősség-hordozás része az is, hogy bár nem az EREK a támogatott fél, hanem konkrétan a gyülekezetek, a támogatás ösz-



KERÉKES EDIT/ARCHIV

Páncélcseh, Kolozs megye

szegét az egyházkerület folyósítja részletekben, a részleges elszámolások és teljesítések alapján. Arra a kérdésünkre, hogy mennyire reálisnak mérték fel a lelkipásztorok az elvégzendő munkák mértékét, azt a választ kaptuk a tanácsostól, hogy általában a javítások szükségességét és mértékét helyesen állapították meg, több helyen külsős szakember véleményét is kikérték.

Az Erdélyi Református Egyházkerület a Kárpát-medence legnagyobb kiterjedésű egyházkerülete: a Fekete-tengertől a Királyhágóig terjed, több mint ezer prédikáló helyen végzik a szolgálatot vasárnapról vasárnapra a lelkipásztorok. Ekkora területen sok olyan templom is van, ahol már nincs gyülekezet. Ezeket a templomokat központilag próbálja meg az EREK felújítani vagy konzerválni.

– Vannak teljesen romos épületek is, amelyek egyedülként jelzik a porladó temetői fejfák mellett, hogy egy bizonyos településen valamikor magyarok és reformátusok is éltek. Jellemzően az ilyen helyzetben lévő ingatlanok Dél-Erdélyben és a Mezőségen vannak. Aztán vannak a nagyon fontos, és az összmagyarság szempontjából is fontos, gyülekezet nélküli templomok, amelyek vagy olyan településeken vannak, amelyek történelmileg fontosak, vagy olyan értéket képviselnek, amelyek ha eltűnnének, nagy veszteséget jelentenének mindannyiunknak – mondja Ballai Zoltán, aki néhány példát is megemlít, ilyenek például Alvinc, Maroszentimre, Szászváros, Algyógy, Boroskrakkó, Szászlekenca, Apanagyfalu, Pusztakamarás, Bádok, Néma és Páncélcseh.



Kristyor, Hunyad megye



A SZERZŐ FELVÉTELE

Feldoboly, Kovászna megye

A kántor feladata: Isten dicsőítése

Beszélgetés Gombár Árpáddal, a Belvárosi Református Egyházközség kántorával

Sok kedves emlék jutott eszembe, amikor a Gombár Árpád kántorral való interjúra készültem, pedig nem mondhatnám, hogy nagyon régen vagy nagyon jól ismerem interjúalanyomat. Mégis a közel másfél évtizedes ismeretség csupa jó dolgot jutottat róla eszembe: Gombár Árpád kedvessége, udvariassága, lelkesedése manapság ritkaságszámba megy. Soha nem láttam szomorúnak, mindig mindenki számára van kedves szava. Munkáját lelkiismeretesen végzi, zokszó, panasz nélkül. Megőrizte a gyermekekre jellemző tiszta lelkületet, naivságot, de ez csakis a jóba és a szépe vetett bizalmat jelenti. Elmondhatom továbbá, hogy Gombár Árpád szerencsés és sikeres ember: azt a pályát választotta, amely már kisgyermekként megragadta őt, és amelyet ma is tiszta szívvel, odaadással végez. Nem fásult el – és reményeim szerint soha nem is fog – a másfél évtizedes kántori szolgálattól, a hangszeroktatástól, a kórusvezetéstől. Minden tevékenységében keresi a harmóniát, a jót. Mert ő már csak ilyen.

NAGY-HINTÓS DIANA

– A gyerekkor, a család mennyire befolyásolt abban, hogy a zenei pályát válaszd?

– 1981. június 9-én láttam meg a napvilágot Kolozsváron munkás szülők elsőszülöttjeként. Majd három év múlva egy lánytestvért is rendelt mellem a Mindenható. Szüleim a zene iránti vonzalmamat, hajlamomat már négyéves koromban felismerték. Az általuk vásárolt, cipősdoboznyi nagyságú, Kínában gyártott kis zongorát, amely díszként állt a szekrény egyik polcán, titokban néhányszor levettem, és az óvodában tanult gyerekdalokból hallás után néhányat lepötyögtem, természetesen többszöri próbálkozás után. Miután a szüleim észrevették zenei tehetségemet, egy gyereknek való tangóharmonikával is megajándékoztak, harmadik osztálytól pedig beírtak a mai Sigismund Toduța Zenei Főgimnáziumba, zongora főszakra, ahol később sikeresen érettségiztem. Ezután a Gheorghe Dima Zeneakadémia zenepedagógia szakán folytattam tanulmányaimat, ezzel párhuzamosan az Erdélyi Református Egyházkerület zenei bizottsága előtt sikeresen vizsgáztam, és megszereztem azt az oklevelet, amely elengedhetetlen fontosságú volt ahhoz, hogy kántorként dolgozhassam a Kolozsvár-Belvárosi Református Egyházközségben. Három hónap próbaidő után, 2002. április 1-től alkalmaztak az egyházközség kántori állására, azóta folyamatosan végzem ezt a munkát, nem egyedül, hanem elsősorban az Isten és az általa mellem rendelt más kántor kollégák segítségével.

– Mi egy kántor hitvallása, azaz legfontosabb feladata?

– Véleményem szerint Isten dicsőítése a gyülekezetet együtt. Ha ezt a kántor hitből teszi, akkor nem is tekinthető munkának, hanem egyfajta hálaadásnak a Mindenható iránt. Hiszem és érzem, hogy Isten mellett van, és oly sok jóval eláraszt.

– Az elmúlt másfél évtizedben azonban nemcsak kántorként tevékenykedtél, hanem a Református Kollégiumban is tanítasz. Pár évig ének-zenét oktattál, majd áttértél az egyéni orgonárákra. Mit adott neked a tanárság?

– 2001-től segítettem dr. Székely Árpád kollégiumi igazgatónak a munkájában azáltal, hogy

egyházi énekeket tanítottam a frissen érkezett IX-es kollégistáknak, vagy alkalmanként a kórus szólamainak a betanítását is vállaltam. 2004 és 2011 között zeneelméletet, zenetörténetet és egyházi éneket tanítottam a kollégiumban. A délelőtti folyó oktatás azonban gyakran egybevettem a kántori teendőimmel, főleg a temetési szolgálatokkal, ezért kényszerültem lemondani a délelőtti óráimról. Ehelyett az igazgató úr kérésére vállaltam a délutáni orgonárák megtartását. A tanárság, úgy érzem, elsősorban önbizalmat adott, gondolok itt azokra a pillanatokra, amikor pályakezdő tanárként a nálam pár évvel fiatalabb kamaszokat kellett oktatnom, nekik kellett magatartásommal példát mutatnom, továbbá rendet tartani az osztályokban. Már az első tanári éveim alatt tapasztaltam azt a rendet és fegyelmet, amely az iskolában érezhető, és amely nemcsak az én, hanem más tanárkollégáim munkáját is megkönnyíti. Másodsorban a kollégiumban való egyházi énektanításom segített abban is, hogy kántorként minél jobban elsajátítsam az 1996-ban megjelent új református énekeskönyv énekeit. Az egyházközségben és az iskolában vállalt munkám szorosán összefonódik.

– Időközben családot alapítottál: megnősültél, két szép gyermeketek született. Ők mennyire szeretik a zenét?

– Feleséggel, Andreával 2007-ben kötöttem házasságot. Isten egy fiút és egy lányt ajándékozott nekünk. Büszkén vallom, hogy mindketten a Református Kollégiumba járnak. Hétéves fiam idén fejezi be az előkészítő osztályt, a lányom a kollégium óvodájának középső csoportjába jár. Mindkettőjüknek jó a zenei hallása, ritmusérzéke, napközben is sokat énekelnek, aminek nagyon örvendek, mert a felnőtt örömeiben és bánatában is énekel, a gyermek viszont csak örömeiben. Szívem szerint bátorítom a zenei pályára, mert nap mint nap azt tapasztalom, hogy boldogság ezzel foglalkozni, ebből megélni, mivel annyira szerető az ez a szakterület. Kántorokból sajnos komoly hiány van Kolozsváron és környékén. Nem tudom, miért nem vonzó ez a szakma a képzett zenészek, kántorok számára.

– Hogyan telnek egy kántor mindennapjai? Melyek a megszokott vagy kevésbé szokványos feladatok?

– Cáfolom azok véleményét, akik azt állítják, hogy a pap és



ROHONYI D. IVÁN

a kántor csak hétféleg dolgozik. Természetesen ez attól is függ, ki hol teljesít kántori szolgálatot. Városban a kántornak is komoly munkaprogramja van, amit nem lehet egy nyolcórás fix programba beilleszteni. Nekem személy szerint a mindennapi áhítattal kezdődik a munkám reggel 8 órától, amit hivatali idő követ. Ebbe „beleférnek” mind a zenei, mind az egyházi adminisztratív teendők is. Ezenkívül a temetési szolgálatok végzése, az esketési szertartásokon, valamint az istentiszteleteken való orgonálás a feladatom. Természetesen nagyon fontos az emberekkel való kommunikáció is: türelemmel hallgatom az idősek panaszait vagy éppen örömeit. Nem jelent egyáltalán terhet számomra a kántori munka, mivel gyermekkor óta a szüleimmel rendszeresen jártunk templomba, és részt vettünk a gyülekezet életében, a rendezvényeken. A délelőtti kántori teendőim teljesítése után, hetente kétszer megtartom a délutáni óráimat a kollégiumban, ezenfelül hetente egyszer kóruspróbát tartok a Hidelvei Református Földész Dalkörnek, amelynek 2002 óta vagyok a vezetője. Ha összességében tekintek a munkáimra, akkor bizony becsületesen kitölti a mindennapjaimat, de mivel változatos munka, nagyon szeretem.

– Istentiszteleten mennyire tudsz figyelni az igehirdetésre? Előfordult, hogy annyira megragadott a felolvasott bibliarészlet vagy prédikáció, hogy napok múlva is eszedbe jutott?

– Számomra nagyon fontos a lelki táplálék is, amelyből nemcsak a vasárnap délelőtti igehirdetésen, hanem a mindennapi áhítatok alkalmával is meríthetek. Bevallom, a lelki és a fizikai frissességemtől is függ, hogy mikor mennyire tudok elmélyülni egy-egy igehirdetésben. Azt viszont mindig érzem, hogy a Mindenható cselekszik bennem, gondot visel rám és szereteteimre.



Hetente próbál a földész dalkörrel



Rendszeresen buliznak a keresztyén egyetemistákkal



A kántori munka reggel nyolckor a mindennapi áhítattal kezdődik

NŐI MUNKATÁRSKÉPZŐ: NE CSAK AKARJUNK, TUDJUNK IS SEGÍTENI

■ Februártól áprilisig havonta többnapos női munkatárs-képzőt szerveztek a kolozsvári Hidelvén. A találkozók célja a gyülekezeti munka elősegítése, szaktudást kapcsolva a segítő szándék mellé. A szervezők azon igyekeztek, hogy a résztvevők fejleszthessék kompetenciáikat, megerősödhesenek felelősségvállalásukban, elhivatásukban. Bemutatták az Erdélyi Református Nőszövetséget erősségeivel, gyengeségeivel és lehetőségeivel együtt.

„3K” PRESBITER-KONFERENCIA, ÖNKÉNTES NAP, KIRÁNDULÁS

■ Három körzetben – éppen mind K betűs helyeken – tartottak presbiterképző konferenciákat: Kolozson, ahol Székely József, a Kakasos templomban, ahol Oroszhegyi Attila és Kidében, ahol Oláh József lelképásztor tartott előadást a presbiteri szolgálat szépségeiről, sikerélményekről. A találkozók több mint 150 presbiter és lelkész vett részt. Az év első önkéntes napját Fejérdén szervezte a presbiterszövetség, a Kajántói Református Egyházközséghez tartozó szörványtemplom csatorna-felújításánál segítettek. Az idei első egyházmegyei kiránduláson száz erőd-templomokat látogattak.

GYERMEK VILÁGIMANAP SURINAME-MAL

■ Mintegy 70 gyermek, szülő, nagyszülő vett részt március 11-én a Gyermekek Világimánapon a kolozsvári Református Kollégium dísztermében. A találkozó résztvevői megismerhették Suriname országát, interaktív istentiszteleten vettek részt, játszottak, színezték, műtényt formáztak, gyümölcsöt puoltak, hogy aztán a közösen megterített asztalnál elköltéssék a szeretetvendégség finomságait.

DUPLA KÁTÉ

■ Több mint nyolcvan konfirmandus találkozott február 24-én a Kolozsvári Református Egyházmegye Nőszövetsége és a Szászfenesi Református Egyházközség közös szervezésében zajló Dupla KÁTén (konfirmálók találkozója). Gede Csongor ifjúsági előadó áhítattal indította a napot, a résztvevők keresztény dalokat énekelhettek a marosvásárhelyi Gordonka együttesel. Máthé István lelképásztor a zenehallgatás kultúrájáról tartott előadását kiscsoportos beszélgetések követték, ahol néhány példán keresztül figyelmeztettek: a világi énekekben, de a kereszténynek tűnő zenében is sokszor benne rejtőzik az Istenelenség, az erkölcstelenségre buzdító üzenet.

HÁZASOK ESTÉJE

■ Február 9-én a Házasság Hete keretében szervezték meg a Házasságok Estéjét, amelynek kulcskérdése az volt: mennyire ismerjük egymást? Az esemény célja a házasságok erősítése együttgondolkodás, egymásért való imádkozás, Isten áldásának hatente való elfogadása által.

Olyan ember akarok lenni, mint Nagy Zoltán operaénekes

Példaképről, tanulságokról egy portréfilm kapcsán



Hogyan állítsunk példát az ifjú nemzedéknek? Kik a mai tinédzser példaképei? Sokan elkomorodnak, ha ezek a kérdések szóba kerülnek. Pedig szép számmal sorolhatnánk azokat az eseteket, amikor a fiatalok jó példaképet választanak maguknak. Nagy Zoltán európai hírű operaénekes nevét – és persze őt magát is – évek óta ismerik a Kolozsvári Református Kollégium diákjai. Főleg azért, mert a fiatal művész, ha csak teheti, fellép a kollégium híres karácsonyi koncertjein. Megnyerő természete, szerénysége miatt a kollégisták csak Zozónak emlegetik, ám keveset tudnak életéről, pályája kibontakozásáról. Pont ezért jött kapóra egy zeneóra, amikor az „unalmas” lecke helyett két osztálynyi diákkal (a IX. A és a XI. A humán osztályok tanulóival) megtekintettük az Erdély Televízió szerkesztője, Miklósi Ildikó Ilona által pár évvel ezelőtt készített portréfilmjét. A fiatalok megértették, hogy a siker eléréséhez küzdeniük kell, és sokan példaképeiknek is tekintik Nagy Zoltánt, mint az alábbiakban ismertetett véleményeikből is látszik.

NAGY-HINTÓS DIANA

Jólesett látni, hogy Nagy Zoltán, ez a híres és sikeres operaénekes milyen szívesen beszél a gyerekkoráról, iskolájáról, a Református Kollégiumról, ahova mi is járunk. Ugyanakkor megmaradt szerény, alázatos embernek. Ahogy ő mondta, nem elég csak a tehetség. Alázatos munkára, kitartásra, ambícióra volt és van szüksége. Kicsit fura belegondolni, ugyanakkor büszkeséggel tölt el, hogy négy évig ő is refis volt, és ő is az igazgatótól kapta az első pozitív visszajelzést. Hálásan emlékezett az itt töltött évekre, és ez számomra azt sugallta, hogy valamikor én is nagyon hálás leszek ennek a négy évnek, amit a kollégiumban tölthettem. Szeretnék én is annyire kitartó, ambiciózus, motivált, szorgalmas és nem utolsósorban szerencsés lenni, mint Zoltán. (Szász Zsófia XI. A)

Ez a film nagyon sok embernek példaként szolgálhat: ha küzdünk, és nagyon akarunk valamit, akkor azt sok munkával és kitartással elérhetjük. A filmből megtudtam, hogy ez a világhírű operaénekes a Kolozsvári Református Kollégium diákja volt. Hangját Székely Árpád igazgató fedezte fel, aki rávezette a pálya szépségeire. Nekem azért tetszett a film, mert jó példa arra, hogy bárkiből lehet világhírű ember. (Kóvári Levente XI. A)

nek köszönhetően világhírű operaénekes lett belőle. (Szócs Gabriella XI. A)

Számomra sok új dolgot hozott a film. A legfőbb tanulsága az, hogy bízzunk önmagunkban, és vállaljuk fel azt, amire vágyunk és akik vagyunk. Fontos, hogy már a mi korunkban felismerjük, hogy mi a célunk, és ennek érdekében áldozatot hozunk. (Astalis Andrea XI. A)

Zoltán többször énekelt a kollégium kórusával koncerteken, ezért meglepett, hogy mennyi mindent nem tudunk még róla. Élő példája annak, hogy az álmok valóra válhatnak, és hogy nem számít, honnan indul az ember, kitartással elérheti a céljait. (Vargha Csenge XI. A)

Jó érzés tudni azt, hogy olyan emberek jártak a „Refibe”, akik most azt csinálják, amit a legjobban szeretnek. Először tavaly találkoztam Zoltánnal a karácsonyi koncerten. Akkor még csak úgy tekintettem rá, mint egy átlagos vendiákra. Hallottam, hány operaházban énekelt, bejárta az egész világot, de nem ismertem pályája alakulásának történetét. Most Zozo hivatalosan is egyike lett a példaképeimnek. (Kun Tamás IX. A)

Nagy Zoltán, más néven Zozo sose feledkezett meg a kollégiumról. Mindig támogatta a mi csodálatos „refinket”. Számomra Zozo csodálatos és jószívű ember. Szeretném személyesen megismerni, nagyon örülnék, ha olyan jó ember lehetnék, mint ő. Azt is szeretném, hogy soha ne feledjem el, honnan indultam, szüleimet, tanárait és az iskolát megbecsüljem. (Németi Erik IX. A)

Nagy Zoltánt követendő példának tartom, mert rávezetett arra, hogy hétköznapi emberből is lehet híres, ismert művész. Örülök annak, hogy én is abban az iskolában tanulhatok, ahova ő járt. Igazi élmény volt számomra, amikor Kolozsváron végignézhettem egyik fellépését. (Kiss Zsófia XI. A)

Belegondolni is nehéz, mennyi erőfeszítésre volt szükség ilyen karrier felépítéséhez. Ha nem a Kolozsvári Református Kollégiumban tanul, nem biztos, hogy ott állna, ahol most. (Tarsoly Ábel IX. A)

Nagy Zoltán számomra példakép, olyan személy, akire fel lehet nézni. Miért? Mert kitartott tervei és véleménye mellett, az akadályok ellenére. Türelemmel és szerénységgel hallgatott mentoraira, és megbizonyította, hogy akarattal és türelemmel bármi lehetséges. (Tolnai Kincső IX. A)

Mindenki életében van egy kiindulópont, ahonnan elindul a kiválasztott pálya felé. Mindenkit segít egy-egy tapasztaltabb ember. Nagy Zoltánt elsősorban az igazgató úr fedezte fel és bátorította. Zoltán élő példa arra, hogy miért nem adjuk fel álmunkat az akadályok ellenére. (Miklós Edina-Beatrix IX. A)

Hogy én egy ilyen híres emberrel énekelhettem együtt a karácsonyi koncerten? Rengeteg pozitív energiát sugárzott számomra. Tőle bárki példát vehet, és megtanulhatja, hogy a siker kulcsa a kitartás. Az embernek talpraesettnak és magabiztosnak kell lennie, mert az élet néha nehéz, de ki kell tartanunk céljaink mellett. Zozo útja is nehéz volt, mégis sikerült elérnie a célját, és most Európá-szerte ismert énekes. Tudatában volt annak, hogy mire és mennyire képes, és ennek megfelelően döntött. Különösen értékelhető benne az, hogy sose felejtette el: honnan indult, ki segített neki célja elérésében. Számomra meghatározó volt, mekkora szeretettel beszélt a kollégiumról és az igazgatóról. A tény, hogy ő is innen indult, ahol mi vagyunk most, reményt ad nekünk is, hogy semmi sem lehetetlen. Számomra Zozo igazi példakép. Amikor visszagondolok az életútjára, mindig felbőg bennem a remény, és egy belső hang azt mondja: „képes vagy rá, csak bízz magadban és tarts ki.” (Hatházi Izabella IX. A)